

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 03 sierpnia 2017 roku

Pozwem z dnia 04 lutego 2016 r. (prezentata k. 1) powódka K. K. wniosła o zapłatę przez pozwanego (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. kwoty 5.001 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.750,50 zł. od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 430,50 zł. od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Powódka wniosła także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że kwota 4.570,50 zł. dochodzona jest tytułem uzupełniającego odszkodowania za wypadek ubezpieczeniowy z dnia 15 grudnia 2014 r. zaś kwota 430,50 zł. stanowi koszt prywatnej ekspertyzy w zakresie kosztów naprawy pojazdu powódki, który uległ uszkodzeniu podczas kolizji z powyższej daty.

(pozew k. 1-10)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że w dniu 15 grudnia 2014 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzeniu uległ samochód należący do powódki, a której sprawca był ubezpieczony u pozwanego. Jednocześnie w ocenie pozwanego szkoda powódki została naprawiona w całości w toku postępowania likwidacyjnego wobec wypłaty kwoty 7.479,17 zł. Pozwany wskazał przy tym, że naprawa pojazdu powódki winna nastąpić z użyciem części zamiennych. Zakwestionował też walor dowodowy prywatnej ekspertyzy złożonej przez powódkę, wskazując, że jest to jedynie dokument prywatny, który nie wykazuje roszczenia powódki co do wysokości. Pozwany, powołując się na art. 361 § 1 k.c. zakwestionował także roszczenie powódki w zakresie zwrotu kosztów wykonania ekspertyzy, wskazując, że żądanie zwrotu kosztów jej wykonania nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą.

(odpowiedź na pozew k. 40-42).

Pismem z dnia 03 lutego 2017 roku (data prezentaty) powódka rozszerzyła żądanie pozwu, wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 12.374,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 11.943,93 zł. od dnia 23 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 430,50 zł. od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Powódka wskazała, że po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego pojawiła się nowa okoliczność, a mianowicie okazało się, że szkoda w zakresie przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed szkody wynosi 19.423,10 zł. brutto, a zatem powódka oprócz dotychczas żądanej kwoty 4.570,50 zł. tytułem kosztów naprawy pojazdu żąda dodatkowo kwoty 7.373,43 zł.

(pismo k. 133-135)

Na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2017 roku pełnomocnik pozwanej wniosł o oddalenie powództwa, także w części rozszerzonej pismem z dnia 03 lutego 2017 roku. Wniósł jednocześnie o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy pojazdu powódki z użyciem części zamiennych.

(protokół rozprawy k. 160)

W piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2017 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zakwestionował opinię biegłego, podnosząc, że wbrew tezie dowodowej biegły nie oszacował kosztów naprawy pojazdu powódki z użyciem części zamiennych, a przed sporządzeniem opinii nie dokonał oględzin pojazdu.

(pismo k. 163-164)

Na rozprawie w dniu 03 sierpnia 2017 roku pozwany wniosł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powódki w charakterze strony na okoliczność czy pojazd powódki został naprawiony po szkodzie oraz ewentualnych kosztów naprawy tego pojazdu, przy czym pełnomocnik pozwanego nie uzasadnił z jakich przyczyn wniosek ten jest składany na tym etapie postępowania.

(protokół rozprawy k. 173)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność powódki. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W.. Szkoda została zgłoszona w dniu 17 grudnia 2014 roku. Decyzją z dnia 14 stycznia 2015 roku pozwany przyznał powódce kwotę 7.479,17 zł tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę. Powódka zleciła niezależnemu rzeczoznawcy samochodowemu S. M. sporządzenie ekspertyzy – kalkulacji kosztów naprawy jej pojazdu. Kalkulacja taka została sporządzona w dniu 22 marca 2015 roku. Tytułem jej sporządzenia powódka zapłaciła rzeczoznawcy kwotę 430,50 zł. Pismem z dnia 29 czerwca 2015 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 02 lipca 2015 roku, powódka wniosła o zapłatę dodatkowo kwoty 14.491,83 zł. w terminie 14 dni tytułem pełnej kompensacji szkody. Wskazano, że na podstawie kalkulacji naprawy, zleconej przez powódkę, koszt naprawy jej pojazdu wynosi 21.971 zł., a zatem uwzględniając wypłacone dotąd odszkodowanie do dopłaty pozostaje kwota 14.491,83 zł. oraz kwota 430,50 zł. tytułem kosztów sporządzenia owej kalkulacji.

W odpowiedzi pozwany pismem z dnia 22 lipca 2015 roku odmówił dopłaty odszkodowania.

Na skutek kolizji z pojeździe powódki uległy uszkodzeniu: reflektor prawy (kpl) xenon, zderzak przedni, błotnik prawy przedni, drzwi przednie prawe, drzwi tylne prawe, błotnik tylny prawy, felga koła przedniego prawego, felga koła tylnego prawego, przy czym do wymiany nadawały się: reflektor prawy (kpl) xenon, błotnik prawy przedni, drzwi przednie prawe oraz drzwi tylne prawe. Pozostałe części wymagały naprawy. Uszkodzone elementy były elementami oryginalnymi, oznaczonymi logo producenta.

Koszt naprawy pojazdu B. (...) tj. przywrócenia jego stanu do stanu sprzed kolizji z użyciem części oryginalnych oraz przy zastosowaniu stawek za roboczo-godzinę stosowaną przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze na rynku lokalnym wynosi 19.423,10 zł. z VAT. Uszkodzone i wymagające naprawy lub wymiany części nie posiadają zamienników o jakości porównywalnej do części oryginalnych.

(okoliczności bezsporne, opinia biegłego T. B. k. 78-92, opinia uzupełniająca ustna biegłego T. B. k. 139-141, kalkulacja naprawy k. 21-28, rachunek nr (...) k. 29, pokwitowanie 30, wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem jego odbioru k. 31-34, zgłoszenie szkody i decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 14 stycznia 2015 roku w aktach szkody – płyta CD k. 55)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na bezspornych twierdzeniach stron dotyczących zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego i wypłaty powódce w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowania w kwocie 7.479,17 zł.

Podstawę ustaleń Sądu stanowiły również załączone do akt sprawy oraz akt szkody dokumenty, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Sąd nie dokonywał ustaleń faktycznych na podstawie dokumentu w postaci kalkulacji naprawy nr (...) sporządzonej przez S. M. z uwagi na fakt, że był to dokument prywatny, którego walor dowodowy został skutecznie zakwestionowany przez pozwanego, zaś okoliczność istotna dla rozstrzygnięcia sprawy tj. koszt naprawy pojazdu powódki została przez Sąd ustalona na podstawie dowodu z opinii biegłego T. B..

Należy podkreślić, że spór między stronami koncentrował się wokół wysokości uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu, w szczególności możliwości zastosowania do jego naprawy części zamiennych. W tym zakresie rozstrzygającym dowodem okazała się opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – T. B., na podstawie której Sąd poczynił ustalenia zarówno w zakresie kosztu naprawy jak i niezbędnych napraw i typu części (zamiennych/oryginalnych) niezbędnych dla całkowitego naprawienia szkody. Opinia biegłego jest w ocenie Sądu rzetelna, metodologicznie poprawna, oparta na szerokich badaniach porównawczych w zakresie rynku lokalnego i szczegółowej analizie okoliczności wypadku w zakresie uszkodzeń pojazdu. Opinia zawiera szczegółowe wyjaśnienia, które nie budziły wątpliwości Sądu. Wszelkie zastrzeżenia do owej opinii zostały w ocenie Sądu precyzyjnie wyjaśnione

przez biegłego podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 07 lutego 2017 roku. Tym samym opinia ta, jako pełnowartościowy dowód w sprawie, stanowi podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych.

Sąd oddalił jednocześnie wnioski dowodowe pozwanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy pojazdu powódki z użyciem części zamiennych. Sąd bazował bowiem na kategoriycznej tezie biegłego z opinii podstawowej oraz potwierdzonej podczas przesłuchania na rozprawie, iż w przypadku pojazdu powódki jedynie naprawa z użyciem części oryginalnych, z logo producenta przywróci pojazd powódki do stanu sprzed szkody, przy czym zdaniem biegłego wystarczające było oszacowanie kosztów naprawy przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę stosowaną przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze na rynku lokalnym. Argumentacja biegłego, iż na rynku brak jest części zamiennych o odpowiedniej jakości, które zapewniłyby powódce po dokonaniu naprawy odpowiedni komfort, a przede wszystkim bezpieczeństwo jazdy, jak również fakt, że przed kolizją części, które uległy uszkodzeniu były częściami oryginalnymi z logo producenta, przekonało Sąd, iż koszty naprawy pojazdu powinny uwzględniać części oryginalne. Z tych względów wniosek dowodowy pozwanej został oddalony. Sąd miał przy tym na względzie, że szacowanie kosztów naprawy z użyciem części zamiennych, w sytuacji gdy jedynie naprawa z użyciem części oryginalnych była uzasadniona, prowadziłoby do niczym nieuzasadnionej zwłoki w rozstrzygnięciu sprawy, jak również zwiększyłoby jej koszty.

Sąd oddalił także wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powódki w charakterze strony na okoliczność czy pojazd powódki został naprawiony po szkodzie oraz ewentualnych kosztów naprawy tego pojazdu. Po pierwsze wskazać należy, że wniosek ten był spóźniony, gdyż doręczając pozwanemu odpis pozwu Sąd zobowiązał do złożenia odpowiedzi na pozew i zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia. Pozwana w odpowiedzi na pozew nie zgłosiła zaś wniosku dowodowego o przesłuchanie powódki w charakterze strony, a wniosek ten został złożony dopiero przed zamknięciem rozprawy w dniu 03 sierpnia 2017 roku, przy czym pełnomocnik pozwanego nie uzasadniła z jakich przyczyn wniosek ten jest składany na tak późnym etapie postępowania. W ocenie Sądu wniosek ten mógł być z łatwością zgłoszony już w odpowiedzi na pozew, zaś pozwana korzystająca w toku procesu z pomocy profesjonalnego pełnomocnika musiała sobie zdawać sprawę z negatywnych konsekwencji procesowych zaniechania zgłoszenia tego wniosku w odpowiedzi na pozew. Co więcej Sąd uznał, że okoliczności, na które powódka miała być przesłuchiwana nie miały zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem za ugruntowane należy uznać stanowisko, iż szkoda powstaje już w dacie wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad z art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody powstaje zatem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od dokonania naprawy pojazdu, a nawet od zamiaru jego naprawy. Tym samym pozbawiona znaczenia prawnego jest w niniejszej sprawie okoliczność czy powódka dokonała naprawy samochodu oraz jakim kosztem. Roszczenia o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.06.1988 r. I CR 151/88, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.02.2004 r. I V CK 187/03). Reasumując skoro przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego) za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, a nie fakt uprzedniego jej naprawienia przez ubezpieczającego (ubezpieczonego) tym samym wniosek dowody pozwanej był nieuzasadniony i podlegał oddaleniu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne i podlegało uwzględnieniu w całości, również w części rozszerzonej pismem z dnia 03 lutego 2017 r. (k. 133-135).

Powódka ostatecznie domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 12.374,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 11.943,93 zł. od dnia 23 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 430,50 zł. od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia

zapłaty. Kwota 11.943,93 zł. dochodzona była tytułem uzupełniającego odszkodowania za wypadek ubezpieczeniowy z dnia 15 grudnia 2014 r. zaś kwota 430,50 zł. stanowiła koszt prywatnej ekspertyzy w zakresie kosztów naprawy pojazdu powódki, który uległ uszkodzeniu podczas kolizji z powyższej daty.

Z opinii biegłego T. B. wynika, że koszt naprawy samochodu powódki z użyciem części oryginalnych w nieautoryzowanej stacji obsługi wynosi 19.423,10 zł. Z opinii tej wynika jednocześnie, że wszystkie uszkodzone w wyniku kolizji z dnia 15 grudnia 2014 roku i wymagające naprawy lub wymiany części były częściami oryginalnymi z logo producenta. Jednocześnie Sąd miał na względzie, że uszkodzone i wymagające naprawy części nie posiadają zamienników o jakości porównywalnej do części oryginalnych. W przypadku pojazdu powódki niezasadnym było zatem użycie części zamiennych do naprawy ponieważ uszkodzone części nie podlegają zużyciu eksploatacyjnemu. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie jedynie części oryginalne dawały gwarancję realnej kompensaty szkody, naprawa zatem musiała nastąpić z użyciem takowych części, bo tylko takie dawały gwarancję doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Natomiast dokonanie naprawy uszkodzeń zaistniałych po kolizji z dnia 15 grudnia 2014 r. z użyciem zamienników doprowadziłoby do spadku wartości pojazdu względem wartości, którą pojazd ten miał przed zdarzeniem, a tym samym nie stanowiłoby naprawienia szkody w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. Sąd miał również na względzie, że dostępne na rynku zamienniki uszkodzonych części nie mają odpowiednich atestów bezpieczeństwa i wytrzymałości jak również homologacji producenta. Zamienniki zderzaka i błotników nie spełniają wymogów wytrzymałości i elastyczności i w zasadzie spełniają jedynie funkcję estetyczną nie chroniąc ani podróżujących pojazdem, ani pieszego w razie ewentualnego uderzenia. Nadto zamienniki, które uwzględniają programy typu (...)Ekspert, a które ewentualnie można by zastosować są niedostępne na rynku tzn. istnieją jedynie wirtualnie, w danym programie komputerowym. W ocenie Sądu należało zatem przyjąć, że jedynie naprawa zgodna z technologią przy użyciu części oryginalnych daje gwarancję odpowiedniej jakości, trwałości oraz pełnego przywrócenia własności użytkowych i bezpieczeństwa pojazdu do stanu sprzed szkody. Co więcej należy zauważyć, że naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych nie powoduje wzrostu jego wartości, a zatem wzbogacenia się powódki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd przyjął, że odszkodowanie powinno wynieść 19.423,10 zł, a więc z uwzględnieniem oryginalnych części zamiennych. Kwota 7.479,17 zł została już wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego, powódka mogła więc skutecznie domagać się kwoty 11.943,93 zł. tytułem odszkodowania. Z uwagi na powyższe, w punkcie pierwszym wyroku Sąd zasądził na rzecz powódki całość żądanego roszczenia głównego w zakresie kosztów naprawy pojazdu.

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwało także roszczenie zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy w zakresie kosztów naprawy pojazdu powódki, który uległ uszkodzeniu podczas kolizji. Pozwana nie kwestionowała przy tym tego roszczenia co do wysokości, a jedynie negowała jego zasadność, podnosząc, iż żądanie zwrotu kosztów wykonania ekspertyzy nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Norma ta wprowadza zasadę pełnego odszkodowania, ale jednocześnie należy z niej wyprowadzić zakaz przyznawania odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody. W doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. W piśmiennictwie podkreśla się, iż pojęcie szkody obejmuje w szczególności wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowawczego. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 16.5.2002 r., V CKN 1273/00, stwierdzając jako rzecz oczywistą, że podstawową funkcją odszkodowawczą jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Samo określenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o wysokości odszkodowania. Każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez tzw. normalny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. W wyroku z 20 lutego 2002 r. (V CKN 908/00) Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, iż ocena czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym

mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego zależy od okoliczności konkretnej sprawy, a w szczególności należy dokonać oceny czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że poniesione przez powódkę koszty ekspertyzy sporządzonej na jej zlecenie w postępowaniu przedsądowym powinny być objęte odszkodowaniem przysługującym od pozwanego z umowy odpowiedzialności cywilnej, gdyż zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku, a wypadkiem. Powódka nie posiada bowiem specjalistycznej wiedzy z zakresu motoryzacji, nie miała zatem innej możliwości oszacowania kosztów naprawy pojazdu i zmuszona była zlecić wykonanie takiej wyceny niezależnemu profesjonalistcie. Poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście zaniżenia odszkodowania przez pozwanego w toku likwidacji szkody i miało jednocześnie na celu wykazanie w pozwie rozmiarów szkody. Odszkodowanie, przysługujące powódce obejmować zatem powinno także koszty ekspertyzy wykonanej na jej zlecenie.

W zakresie odsetek od żądanej kwoty Sąd zasądził je z uwzględnieniem art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie, jak wynika z akt postępowania likwidacyjnego, szkoda zgłoszona została w dniu 17 grudnia 2014. Trzydziestodniowy termin do wypłaty odszkodowania upływał zatem 17 stycznia 2015 r., a tym samym od 18 stycznia 2015 r. pozwane towarzystwo pozostawało w opóźnieniu w zapłacie świadczenia pieniężnego, co uzasadniało roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. Jednocześnie powódka domagała się zasądzenia odsetek od kwoty 11.943,93 zł. dopiero od dnia 23 stycznia 2015 roku, a zatem Sąd zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. nie miał kompetencji, aby orzekać ponad żądanie pozwu i datę początkową liczenia odsetek określił zgodnie z żądaniem pozwu. Odsetki od kwoty 430,50 zł. zostały zaś zasądzone od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Zauważyć bowiem należy, że roszczenie w tym zakresie zostało zgłoszone pozwanemu dopiero w wezwaniu do zapłaty z dnia 29 czerwca 2015 roku, doręczonym w dniu 02 lipca 2015 roku (k. 31-34). W wezwaniu tym określono pozwanemu termin 14 dni na spełnienie świadczenia, który upłynął bezskutecznie w dniu 16 lipca 2015 roku, a zatem odsetki od powyższej kwoty należało zasądzić od dnia następnego. Zasądzone odsetki podlegały rozbiciu na dwa okresy wobec zmiany dyspozycji art. 481 k.c. z dniem 01 stycznia 2016 r. – tj. do dnia 31 grudnia 2015 r. (odsetki ustawowe) i od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (odsetki ustawowe za opóźnienie).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. mając na względzie, że powódka wygrała proces w całości, a zatem pozwany jako przegrywający winien zwrócić jej koszty tego procesu. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 251 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 2.400 zł., ustalone na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. oraz koszty sporządzenia opinii w wysokości 447,63 zł.

Jednocześnie, mając na względzie, że powódka uiszczyła w niniejszym postępowaniu zaliczkę na biegłego w wysokości 1.000 zł., która została wykorzystana jedynie w części (399,63 zł. + 48 zł.) należało zwrócić powódce ze Skarbu Państwa niewykorzystaną kwotę w wysokości 552,37 zł. zgodnie z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, o czym orzeczono w punkcie trzecim wyroku. Z kolei pozwanemu należało zwrócić ze Skarbu Państwa kwotę 552,38 zł. która stanowi różnicę pomiędzy uiszczoną przez niego zaliczką w wysokości 1.000 zł., a kwotą wykorzystaną na wynagrodzenie biegłego (399,62 zł. + 48 zł.) o czym orzeczono w punkcie czwartym wyroku.

W pkt 5 wyroku Sąd nakazał pobrać jednocześnie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 374 zł. tytułem uzupełniającej opłaty sądowej od pozwu, nieuiszczonej przez powódkę w zakresie rozszerzonego powództwa. O powyższym Sąd orzekł na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe wywody orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Aleksandra Koman